

ΑΠΟΦΑΣΗ¹ 487/VI/2010
Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Συνεδρίασε στην Αίθουσα Συνεδριάσεων του 1ου ορόφου του κτηρίου των γραφείων της, επί της οδού Κότσικα 1Α, Αθήνα, την 4^η Μαΐου 2010, Τρίτη και ώρα 10:00, με την εξής σύνθεση:

Πρόεδρος: Δημήτριος Κυριτσάκης

Μέλη: Ανδρέας Μαρκάκης,

Ιωάννης Μπιτούνης,

Ασημάκης Κομνηνός,

Δημήτριος Λουκάς,

Νικόλαος Τραυλός,

Δημήτριος Δαηλάτος,

Ανάργυρος Οικονόμου, λόγω δικαιολογημένου κωλύματος του τακτικού μέλους Βασιλείου Νικολετόπουλου και

Φραγκίσκος Αρμάος, λόγω δικαιολογημένου κωλύματος του τακτικού μέλους Δημητρίου Αυγητίδη.

Γραμματέας: Παρασκευή Α. Ζαχαριά.

Θέμα της συνεδρίασης ήταν η λήψη απόφασης επί της καταγγελίας των εταιριών «Blue Container Line S.A.» και «Επιχειρήσεις ΔΗΑΛΜΑΡ Ε.Π.Ε.» κατά της εταιρίας «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΛΙΜΕΝΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΕ» (ΟΛΠ ΑΕ) για παράβαση των άρθρων 2 Ν. 703/77 και 82 ΣυνθΕΚ.

Στη συνεδρίαση παρέστει ο Δημήτριος Παπαϊωάννου, ο οποίος ορίσθηκε από την Υπουργό Οικονομίας, Ανταγωνιστικότητας & Ναυτιλίας να συμμετάσχει χωρίς δικαίωμα ψήφου, σύμφωνα με το άρθρο 17 παρ. 5 του ν. 3260/2004 (ΦΕΚ Α' 151/6.8.2004) και την με αριθμ. πρωτ. 8311.2/2/2010-3/5/2010 απόφασή της.

Στη συνεδρίαση παραστάθηκε για την νομίμως κλητευθείσα καταγγελλόμενη εταιρία **ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΛΙΜΕΝΟΣ ΠΕΙΡΑΙΑ Α.Ε.** διά των πληρεξουσίων δικηγόρων αυτής Ιωάννη Δρυλλεράκη (ΑΜ ΔΣΑ 2279), Εμμανουήλ Δρυλλεράκη (ΑΜ ΔΣΑ 21072) και Ανδρέα Μαμαγκάκη (ΑΜ ΔΣΠ 2214).

Οι καταγγέλλουσες εταιρίες α) «**Blue Container Line S.A.** » και β) «**DEALMAR ΝΑΥΤΙΛΙΑΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΕΝΗΣ ΕΥΘΥΝΗΣ**», καίτοι νομίμως κλητευθείσες δεν παραστάθηκαν.

¹ Από την παρούσα απόφαση έχουν παραλειφθεί, σύμφωνα με το άρθρο 26 παρ.7 του Κανονισμού Λειτουργίας και Διαχείρισης της Επιτροπής Ανταγωνισμού (ΦΕΚ 1890/Β'/29.12.2006), τα στοιχεία εκείνα, τα οποία κρίθηκε ότι αποτελούν επιχειρηματικό απόρρητο. Στη θέση των στοιχείων που έχουν παραλειφθεί υπάρχει η ένδειξη [...]. Όπου ήταν δυνατό τα στοιχεία που παραλείφθηκαν αντικαταστάθηκαν με ενδεικτικά ποσά και αριθμούς ή με γενικές περιγραφές (εντός [...]).

Στην αρχή της συζήτησης το λόγο έλαβε ο αρμόδιος Εισηγητής Ανδρέας Μαρκάκης, ο οποίος ανέπτυξε συνοπτικά την με αριθμ. πρωτ. οικ. 1104/23-2-2010 Έκθεσή του και **πρότεινε**, για τους λόγους που αναφέρονται αναλυτικά σε αυτήν, την έκδοση απόφασης με την οποία θα διαπιστώνεται ότι η υπό κρίση καταγγελία στερείται αντικειμένου, μετά την έκδοση της με αριθμ. 428/V/2009 απόφασης της Επιτροπής Ανταγωνισμού, με την οποία κρίθηκαν όμοιες με τις αναφερόμενες στην ως άνω καταγγελία πραγματικές και νομικές αιτιάσεις των καταγγελλουσών εταιριών «Blue Container Line S.A.» και «Επιχειρήσεις ΔΗΑΛΜΑΡ Ε.Π.Ε.» κατά της ΟΛΠ Α.Ε. και ότι η εν λόγω εκδοθείσα απόφαση καλύπτει όλους τους χρήστες λιμενικών υπηρεσιών προς εμπορευματικό φορτίο σε Ε/Κ της ΟΛΠ ΑΕ.

Στη συνέχεια, τον λόγο έλαβαν οι πληρεξούσιοι δικηγόροι της καταγγελλόμενης εταιρίας, οι οποίοι ανέπτυξαν τις απόψεις τους, απάντησαν σε ερωτήσεις, που τους υπέβαλαν ο Πρόεδρος και τα Μέλη της Ε.Α., συμφώνησαν και συντάχθηκαν με το περιεχόμενο της Έκθεσης του αρμοδίου Εισηγητή.

Κατόπιν διασκέφθηκε και αφού έλαβε υπόψη της όλα τα στοιχεία του φακέλου της κρινόμενης υπόθεσης, το ισχύον νομικό πλαίσιο, τις απόψεις που διατύπωσαν προφορικά τα ενδιαφερόμενα μέρη και την άνω Έκθεση του αρμοδίου Εισηγητή,

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΚΑΤΑ ΝΟΜΟ ΩΣ ΕΞΗΣ:

Από τις με αριθμ. 8626 και 8627/26.2.2010 εκθέσεις επίδοσης του δικαστικού επιμελητή του Πρωτοδικείου Αθηνών Ανδρέα Ανδρουτσόπουλου, που περιέχονται στο φάκελο της υπόθεσης, προκύπτει ότι η από 26.2.2010 Κλήτευση στην Επιτροπή Ανταγωνισμού των εταιριών Blue Container Lines S.A. και DEALMAR ΝΑΥΤΙΛΙΑΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΕΝΗΣ ΕΥΘΥΝΗΣ, προκειμένου να παραστούν στη συνεδρίαση της Ολομέλειας της Επιτροπής Ανταγωνισμού στις 4 Μαΐου 2010, ημέρα Τρίτη και ώρα 10.00, στην αίθουσα συνεδριάσεων του κτιρίου των Γραφείων της καθώς και η συνημμένη στην άνω κλήτευση, με αρ. Πρωτ. Οικ. 1104/23.2.2010 Εμπιστευτική Έκθεση του αρμοδίου Εισηγητή της Ε.Α., επιδόθηκαν νόμιμα και εμπρόθεσμα στον εκ των πληρεξουσίων δικηγόρων των κλητευόμενων εταιριών Κυριάκο Βουλγαράκη. Επομένως, αφού οι άνω εταιρίες δεν εμφανίσθηκαν κατά την άνω συνεδρίαση, κατά την οποία η υπόθεση εκφωνήθηκε νόμιμα από το οικείο πινάκιο, πρέπει η συζήτηση αυτή να προχωρήσει χωρίς την παρουσία τους (άρθρ. 10 παρ.5 Κανονισμού Λειτουργίας και Διαχείρισης της Επιτροπής Ανταγωνισμού).

Οι εταιρίες «Blue Container Line S.A» και «Επιχειρήσεις ΔΗΑΛΜΑΡ Ε.Π.Ε.» (εφ' εξής «Blue Container» και «DEALMAR» αντίστοιχα) κατέθεσαν στις 22/12/2004 (υπ' αριθμ. πρωτ. 6682) καταγγελία κατά της εταιρίας «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΛΙΜΕΝΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ Α.Ε.». (εφεξής «ΟΛΠ Α.Ε.») για παράβαση των άρθρων 2 Ν. 703/1977 και 82 ΣυνθΕΚ. Οι καταγγέλλουσες εταιρίες, που όπως προκύπτει από το κείμενο της ανωτέρω καταγγελίας τους, δραστηριοποιούνταν κατά το χρόνο υποβολής αυτής κατά κύριο λόγο στη διακίνηση μεταφορτούμενου φορτίου μέσω του λιμένα Πειραιά, ζητούσαν με αυτή να παύσει άμεσα η παράνομη ως αντικείμενη στα άρθρα 2 Ν.

703/1977 και 82 ΣυνθΕΚ συμπεριφορά της ΟΛΠ Α.Ε., η οποία συνίσταται στην εφαρμογή καταχρηστικών όρων που προβλέπονται στις με αρ. 71/22.08.2001 και 59/1.7.2002 συμβάσεις μεταξύ της καταγγελλόμενης και της εταιρίας Mediterranean Shipping Company S.A. (εφεξής MSC). Κατά τις καταγγέλλουσες, οι εν λόγω συμβάσεις εξασφαλίζουν την προνομιακή εξυπηρέτηση της MSC από την ΟΛΠ Α.Ε., υποβαθμίζοντας παράλληλα τις παρεχόμενες υπηρεσίες στους υπολοίπους χρήστες του Σταθμού Εμπορευματοκιβωτίων (Container Terminal) Νέου Ικονίου Περάματος Πειραιώς «Ελευθέριος Βενιζέλος» (εφεξής ΣΕΜΠΟ), και μειώνοντας το επίπεδο του ανταγωνισμού στις επηρεαζόμενες αγορές.

Η εταιρία Blue Container είναι ανεξάρτητη ιδιωτική Ναυτιλιακή εταιρία, Ελληνικών συμφερόντων με έδρα τον Παναμά, η οποία δραστηριοποιείται στη μεταφορά εμπορευμάτων εντός εμπορευματοκιβωτίων μεταξύ της Μεσογείου και της Μαύρης Θάλασσας με πλοία που διαχειρίζεται η ίδια ή ναυλώνει από τρίτους. Η εταιρία έχει ως κέντρο της δραστηριότητας της το λιμάνι του Πειραιά. Η DEALMAR είναι ανεξάρτητη ιδιωτική εταιρία Ελληνικών συμφερόντων με έδρα τον Πειραιά με αντικείμενο, μεταξύ άλλων, την αντιπροσώπευση (πρακτόρευση) στην Ελλάδα Ναυτιλιακών εταιριών Διεθνών τακτικών γραμμών. Η διάρκεια της Εταιρίας είναι είκοσι (20) έτη από την δημοσίευση, στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως, περιλήψεως που αφορά την ίδρυση αυτής. Η DEALMAR -κατά την υπό διερεύνηση περίοδο – ήταν ο αντιπρόσωπος/πράκτορας των Ναυτιλιακών εταιριών «Blue Container Line S.A.» και «CHINA SHIPPING LINE» στην Ελλάδα και διατηρούσε ανεξάρτητα γραφεία στον Πειραιά και στην Θεσσαλονίκη. Μεταξύ των υποχρεώσεων της, απέναντι στις εταιρίες Διεθνών τακτικών γραμμών, ήταν η κατά το δυνατόν καλύτερη και συντομότερη εξυπηρέτηση των πλοίων όταν αυτά προσέγγιζαν στα Ελληνικά λιμάνια, η ανεύρεση φορτίων, η εξυπηρέτηση των πελατών και η εν γένει φροντίδα της ομαλής και γρήγορης φορτοεκφόρτωσης και διακίνησης των εμπορευματοκιβωτίων τόσο εντός του λιμένα όσο και εκτός.

Στην κρινόμενη καταγγελία αναφέρεται ότι η ΟΛΠ Α.Ε. έχει υπογράψει με την MSC την με αριθμ. 71/2001 σύμβαση και την τροποποιητική αυτής, με αριθμ. 59/2002 σύμβαση [...] διάρκειας. Κατά τις καταγγέλλουσες, οι ως άνω συμβάσεις εξασφαλίζουν την προνομιακή εξυπηρέτηση της MSC, η οποία έχει ως αποτέλεσμα την υποβάθμιση των παρεχόμενων, στους υπολοίπους χρήστες του ΣΕΜΠΟ, υπηρεσιών και τη μείωση του επιπέδου ανταγωνισμού. Οι καταγγέλλουσες αναφέρονται ρητά στους όρους 4.2 (προτεραιότητα), 5.2 (προδιαγραφές απόδοσης), 3.4 (MFN clause), 3.5 (ηθική υποχρέωση ΟΛΠ Α.Ε. μη παροχής ευνοϊκότερων τιμολογιακών ρυθμίσεων και προνομίων σε άλλους χρήστες) και 7 (τιμολόγια) της σύμβασης 59/2002. Ειδικότερα, οι αποδιδόμενες καταχρηστικές πρακτικές της ΟΛΠ Α.Ε., στις οποίες επιδίδεται λόγω της δεσπόζουσας θέσης την οποία κατέχει στην αγορά, περιστρέφονται στους εξής άξονες:

α) Τη διατήρηση καθεστώτος προτίμησης της MSC από την ΟΛΠ, ως προς (i) τους χρόνους αναμονής και εξυπηρέτησης των πλοίων της, (ii) τη διάθεση του απαραίτητου για την εκτέλεση των εργασιών φορτοεκφόρτωσης εξοπλισμού και ανθρώπινου δυναμικού και (iii) τη χρήση των αποθηκευτικών χώρων του ΣΕΜΠΟ.

Ειδικότερα: (i) Η κατά προτεραιότητα εξυπηρέτηση της «MSC» όπως προκύπτει από τις οικείες συμβάσεις έχει ως δυσμενές αποτέλεσμα την αναμονή των πλοίων των υπόλοιπων χρηστών στο αγκυροβόλιο, αναμένοντας την εξυπηρέτηση των πλοίων της MSC στο ΣΕΜΠΟ. Η αναμονή αυτή επιβαρύνει οικονομικά υπέρμετρα τους χρήστες, ενώ επιβαρύνει και τους πελάτες των χρηστών των οποίων τα εμπορεύματα μεταφέρονται με εμπορευματοκιβώτια και οι οποίοι ζημιώνονται από την καθυστέρηση παράδοσης των εμπορευμάτων τους. Περαιτέρω, η ΟΛΠ, αρνείται, πλην ελαχίστων εξαιρέσεων, να τηρήσει τη δυνατότητα εξυπηρέτησης με προκαθορισμένη δέσμευση θέσης πλοίου («rendez vous»). (ii) Ο ΣΕΜΠΟ διαθέτει συνολικά [...] γερανογέφυρες ορισμένες από τις οποίες, κατά την εξεταζόμενη περίοδο, δηλαδή από την υπογραφή των συμβάσεων μέχρι και την υποβολή της καταγγελίας, ήταν μεγάλης παλαιότητας και παρουσίαζαν συνεχώς βλάβες, ενώ άλλες είχαν αποδειχτεί ακατάλληλες για την εργασία της φορτοεκφόρτωσης. Τα ανωτέρω είχαν αποφέρει ως αποτέλεσμα μια μέση ταυτόχρονη διαθεσιμότητα μόνο [...] από αυτές. Κατά τις καταγγέλλουσες, οι [...] από τις γερανογέφυρες, και συγκεκριμένα οι νεότερες και οι πλέον κατάλληλες για την εργασία της φορτοεκφόρτωσης, χρησιμοποιούνταν σχεδόν κατά αποκλειστικότητα για την εξυπηρέτηση των πλοίων της MSC κατά την εν λόγω περίοδο. Επιπροσθέτως, και ο βοηθητικός εξοπλισμός για την τέλεση των εργασιών της διαχείρισης των εμπορευματοκιβωτίων εντός του ΣΕΜΠΟ, όπως ελαστικοφόροι, γερανοί και περνοφόροι ανυψωτές, καθώς και οι πιο έμπειροι από τους χειριστές των μηχανημάτων εξυπηρετούσαν, επίσης, κατά προτεραιότητα τα φορτία που διακινούνταν από τα πλοία της MSC. (iii) Εκτός όμως από την προνομακική αντιμετώπιση της MSC στο θέμα της χρήσης των γερανογεφυρών και του βοηθητικού εξοπλισμού του ΣΕΜΠΟ, η ΟΛΠ Α.Ε. συνέχιζε να προβαίνει στην παραχώρηση του μεγαλύτερου μέρους των αποθηκευτικών εγκαταστάσεων του ΣΕΜΠΟ προς χρησιμοποίηση από την πρώτη κατά την εν λόγω χρονική περίοδο. Κατά τις καταγγέλλουσες, το αποτέλεσμα της ακολουθούμενης πρακτικής αυτής από την ΟΛΠ Α.Ε. ήταν η συρρίκνωση των χώρων όπου μπορούν να αποθέσουν τα εμπορευματοκιβώτια τους οι υπόλοιποι χρήστες. Περαιτέρω συνέπεια όμως ήταν και η παραβίαση του συστήματος "first in - first out". Το σύστημα αυτό εφαρμόζεται καθ' ότι είναι το πιο δίκαιο και λειτουργικό, σε όλα σχεδόν τα λιμάνια του κόσμου και εφαρμοζόταν και στον Πειραιά πριν τη σύναψη των συμβάσεων μεταξύ της ΟΛΠ και της MSC. Λόγω της παραβιάσής του, τα αποθηκευτικά κόστη για όλους τους χρήστες, πλην της MSC, η οποία απολάμβανε σχετικές διευκολύνσεις, κατέληγαν σε υπέρογκα ποσά.

β) Τη δυσμενέστερη τιμολόγηση των χρηστών του λιμένα για τις παρεχόμενες στο ΣΕΜΠΟ υπηρεσίες σε σχέση με την τιμολόγηση της MSC για τις αντίστοιχες υπηρεσίες. Οι καταγγέλλουσες αναφέρουν ότι η διακριτική μεταχείριση των υπόλοιπων χρηστών έναντι της MSC, σχετικά με την τιμολόγηση των παρεχόμενων στο ΣΕΜΠΟ υπηρεσιών συνίσταται στο γεγονός ότι η εταιρία MSC καταβάλλει το ένα τρίτο της τιμής σε σχέση με αυτή που καταβάλλουν οι υπόλοιποι χρήστες για την παροχή των (ίδιων) υπηρεσιών του ΣΕΜΠΟ που σχετίζονται με το εγχώριο φορτίο. Η υπερβολικά χαμηλή και προνομακική τιμολόγηση που απολαμβάνει η MSC, σε σχέση με τους άλλους χρήστες, έχει ως αποτέλεσμα να ζημιώνονται, όχι μόνο οι καταγγέλλουσες

εταιρίες, οι υπόλοιποι (πλην της MSC) χρήστες του ΣΕΜΠΟ, και οι καταναλωτές, αλλά τελικά ακόμη και η ίδια η ΟΛΠ Α.Ε.

γ) Την άρνηση σύναψης με άλλους χρήστες του λιμένα σύμβασης ανάλογης με τη σύμβαση της MSC. Οι καταγγέλλουσες αναφέρουν ότι η ΟΛΠ Α.Ε. δεν είχε προβεί σε σύναψη άλλης σύμβασης ανάλογης αυτής με την MSC, κατά το εν λόγω χρονικό διάστημα, παρότι είχαν καταβληθεί «επίμονες προσπάθειες» από άλλους χρήστες για την σύναψη σύμβασης με την ΟΛΠ Α.Ε., οι οποίες «κατέπεσαν στο κενό». Η ΟΛΠ Α.Ε. αρνήθηκε εξαρχής να προβεί σε διάλογο με τους εν λόγω χρήστες, μολονότι οι τελευταίοι προσέφεραν, κατά τις καταγγέλλουσες, πολύ πιο ευνοϊκούς για την ΟΛΠ Α.Ε. όρους από αυτούς υπό τους οποίους συνάφθηκε η σύμβαση με την MSC. Επιπλέον, οι καταγγέλλουσες ισχυρίζονται ότι η ΟΛΠ Α.Ε. αρνήθηκε να τηρήσει τη συναφθείσα μεταξύ αυτής και της εταιρίας China Shipping Container Lines co. Ltd (εφεξής CSCL) σύμβαση. Οι καταγγέλλουσες θεωρούν ότι ίσως η αιτία της απροθυμίας τήρησης της συναφθείσας σύμβασης με την CSCL, η οποία εκπροσωπούσαν από τη Dealmar για την Ελλάδα, πρέπει να αναζητηθεί στην «ηθική» υποχρέωση που ανέλαβε η ΟΛΠ ΑΕ βάσει της σύμβασης με την MSC (άρθρο 3.5) να μην παράσχει τιμολογιακές ρυθμίσεις και γενικότερα προνόμια ευνοϊκότερα από τα εκεί προβλεπόμενα σε άλλους χρήστες.

Η αρχή *ne bis in idem*, σύμφωνα με την οποία το άτομο προστατεύεται από επανειλημμένες ή και παράλληλες ποινικές διώξεις και επιβολές ποινών για την ίδια πράξη, προέρχεται από την αρχή του ρωμαϊκού δικαίου *nemo bis vexari pro una et eadem causa*, δηλ. κανείς να μη διωχθεί δυο φορές για την ίδια αιτία. Η εν λόγω αρχή, που αναγνωρίζεται στα ποινικά δίκαια των περισσότερων χωρών, συνιστά έκφανση του ουσιαστικού δεδικασμένου το οποίο αναφέρεται στην επίδραση μιας απόφασης σε μια μεταγενέστερη δίκη με το ίδιο αντικείμενο. Η αρχή *ne bis in idem* συνιστά την αρνητική λειτουργία του ουσιαστικού δεδικασμένου υπό την έννοια ότι υπό την αρνητική επίδραση αυτού απαγορεύεται η νέα δίωξη του ίδιου προσώπου για την ίδια πράξη. Η αρχή *ne bis in idem* λαμβάνει δυο μορφές, αυτή της μη δίωξης δύο φορές για την ίδια αιτία (*nemo bis vexari pro una et eadem causa*) και αυτή της μη καταδίκης δυο φορές για το ίδιο αδίκημα (*nemo debet bis puniri pro uno delicto*).

Ως δικαιολογητικές βάσεις στις οποίες στηρίζεται η αρχή *ne bis in idem* αναφέρονται η προστασία των ατόμων έναντι της εξουσίας επιβολής κυρώσεων από το κράτος (*jus puniendi*) στο πλαίσιο της αρχής της δίκαιης δίκης, η ασφάλεια δικαίου με ειδικότερη έμφαση στην επιείκεια προς τον κατηγορούμενο και η αποφυγή του κινδύνου έκδοσης αντιφατικών αποφάσεων, το αξίωμα της εφάπαξ κρατικής ενέργειας, η αυθεντία της δικαστικής κρίσης και ο σεβασμός της οριστικής έκφανσης αυτής (*res judicata*), η αρχή της οικονομίας της δίκης και η αποφυγή άσκοπης απασχόλησης των αρμόδιων οργάνων της πολιτείας. Η αρχή *ne bis in idem* θεωρείται ότι συμβάλλει στη δημιουργία αποτελεσματικότητας κατά τη κατασταλτική ή προστατευτική των εννόμων αγαθών λειτουργία της νομοθεσίας, καθώς συμβάλλει στην αποτελεσματικότερη επιβολή του νόμου μέσω της αποφυγής επιβολής μη δίκαιων και

δυσανάλογα αυστηρών ποινών (*over-punishment*), της δημιουργίας κινήτρων για την αποτελεσματικότερη δίωξη των αδικημάτων, της αποφυγής μακροχρόνιων πολλαπλών διώξεων και της δημιουργίας κινήτρων για την αποτελεσματικότερη συνεργασία των διωκτικών αρχών.

Η αρχή *ne bis in idem*, όπως διαπλάσθηκε από την ποινική νομοθεσία των περισσότερων χωρών, έχει εθνική ισχύ με την έννοια ότι εφαρμόζεται και αναγνωρίζει ως *res iudicata* μόνο τις εθνικές αποφάσεις.

Η θεμελίωσή της στην αξία της ασφάλειας δικαίου κυρίως μέσω της έμφασης στην επιείκεια προς τον κατηγορούμενο οδήγησε στην αναγνώρισή της ως ατομικό δικαίωμα.

Το άρθρο 4 του 7^{ου} Πρωτοκόλλου στην ΕΣΔΑ προβλέπει ότι «1. Κανένας δεν μπορεί να διωχθεί ή καταδικασθεί ποινικά από τα δικαστήρια του ίδιου Κράτους, για μια παράβαση για την οποία ήδη αθωώθηκε ή καταδικάσθηκε με αμετάκλητη απόφαση σύμφωνα με το νόμο και την ποινική δικονομία του Κράτους αυτού». Σύμφωνα με τη νομολογία του ΕΔΑΔ σκοπός του ανωτέρω άρθρου είναι η απαγόρευση επανάληψης ποινικών διαδικασιών που ολοκληρώθηκαν με την έκδοση αμετάκλητης απόφασης. Το ανωτέρω άρθρο απαγορεύει τόσο τη δίωξη όσο και την καταδίκη για δεύτερη φορά στο πλαίσιο ποινικών διαδικασιών ενός ατόμου το οποίο έχει ήδη καταδικασθεί ή αθωωθεί αμετάκλητα για το ίδιο αδίκημα. Βάσει της διαμορφωθείσας νομολογίας η εν λόγω διάταξη καταλαμβάνει τόσο τις περιπτώσεις διπλής καταδίκης (*double punishment*) όσο και τις περιπτώσεις διπλής/ παράλληλης δίωξης (*double prosecution*). Το ανωτέρω άρθρο εφαρμόζεται μόνο επί αποφάσεων που εκδόθηκαν εντός της αυτής δικαιοδοσίας.

Η αρχή *ne bis in idem* ως ατομικό δικαίωμα θεμελιώνεται και στο άρθρο 50 του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, βάσει του οποίου «Κανείς δε διώκεται ούτε τιμωρείται ποινικά για αδίκημα για το οποίο έχει ήδη αθωωθεί ή καταδικασθεί εντός της Ένωσης με οριστική απόφαση ποινικού δικαστηρίου σύμφωνα με το νόμο». Το ανωτέρω άρθρο αντιστοιχεί στο προαναφερόμενο άρθρο 4 του 7^{ου} Πρωτοκόλλου στην ΕΣΔΑ αλλά η εμβέλειά του είναι υπερ-εθνική, καθώς καταλαμβάνει τις δικαστικές αποφάσεις των δικαστηρίων των κρατών – μελών της ΕΕ. Σύμφωνα με το άρθρο 50 η αρχή *ne bis in idem* δεν ισχύει μόνο εντός της δικαιοδοσίας ενός και του αυτού κράτους της ΕΕ, αλλά επίσης μεταξύ των δικαιοδοσιών διαφόρων κρατών μελών της ΕΕ - και όχι τρίτων κρατών μη μελών της ΕΕ -, αποτυπώνει δε το κοινοτικό κεκτημένο.

Αν και όπως προαναφέρθηκε, η αρχή *ne bis in idem* διαπλάσθηκε κυρίως στο πλαίσιο της ποινικής νομοθεσίας έτυχε επίκλησης και στο πλαίσιο της διαδικασίας επιβολής κυρώσεων βάσει της νομοθεσίας περί προστασίας του ελεύθερου ανταγωνισμού. Έτσι, στην απόφασή της *Stenuit* κ. Γαλλίας (Απόφαση της 11/7/1989) η Ευρωπαϊκή Επιτροπή Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων έκρινε ότι οι κυρώσεις που επιβλήθηκαν από τη Γαλλική αρχή ανταγωνισμού ήταν ποινικής φύσης υπό το πρίσμα των διατάξεων της ΕΣΔΑ. Σε μεταγενέστερη απόφασή του το ΕΔΑΔ, εξετάζοντας το ερώτημα υπό ποιες

προϋποθέσεις παραβάσεις της νομοθεσίας περί προστασίας του ελεύθερου ανταγωνισμού συνιστούν αδικήματα υπό την έννοια του άρθρου 6 ΕΣΔΑ, απεφάνθη ότι τρία κριτήρια πρέπει να εξετάζονται προκειμένου μια διαδικασία να θεωρηθεί ποινικής φύσης υπό την έννοια του προαναφερόμενου άρθρου: κατάταξη του αδικήματος σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία, φύση του αδικήματος και φύση και βαθμός της σοβαρότητας της απειλούμενης κύρωσης (ΕΔΑΔ, απόφαση της 3/6/2004 αναφορικά με το παραδεκτό των αιτήσεων με αριθμ.. 69042/01 ΟΟΟ Neste St. Petersburg και 69050/01 ΖΑΟ Kirishiyavtoservice, 69054/01 ΟΟΟ Nevskaya Toplivnaya, 69055/01 ΖΑΟ Transservice, 69056/01 ΟΟΟ Faeton, 69058/01 ΟΟΟ PTK-Service κ. Ρωσίας). Το ΔΕΚ έκρινε ότι η αρχή *ne bis in idem* τυγχάνει εφαρμογής και στο πλαίσιο της διαδικασίας εφαρμογής των διατάξεων 81 και 82 ΣυνθΕΚ, συνιστά δε θεμελιώδη αρχή του κοινοτικού δικαίου. Σύμφωνα με την κοινοτική νομολογία «Στον τομέα του κοινοτικού δικαίου του ανταγωνισμού, βάσει της αρχής αυτής {*ne bis in idem*} απαγορεύεται να καταδικαστεί ή να διωχθεί εκ νέου μια επιχείρηση για συμπεριφορά αντίθετη προς τον ανταγωνισμό για την οποία της είχε ήδη επιβληθεί κύρωση ή για την οποία είχε κριθεί ως μη έχουσα ευθύνη με προγενέστερη απόφαση της Επιτροπής η οποία δεν είναι πλέον δεκτική προσφυγής» (Βλ. ΠΕΚ, υποθέσεις T-236/01, T-239/01, T-244/01 έως T-246/01, T-251/01 έως T-252/01). Τρεις προϋποθέσεις πρέπει να πληρούνται βάσει της κοινοτικής νομολογίας προκειμένου να θεωρηθεί ότι τυγχάνει εφαρμογής η εν λόγω αρχή: ταυτότητα των πραγματικών περιστατικών, ταυτότητα του παραβάτη και ταυτότητα του προστατευόμενου εννόμου συμφέροντος. Συνεπώς, η αρχή αυτή «απαγορεύει την επιβολή πλειόνων κυρώσεων στο ίδιο πρόσωπο για την ίδια παράνομη συμπεριφορά προς προστασία του ιδίου εννόμου αγαθού» (Βλ. ΔΕΚ, υποθέσεις C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P και C-219/00 P).

Σημειώνεται, τέλος, ότι βάσει της κοινοτικής νομολογίας «η αρχή *ne bis in idem* [...] έχει ως μόνο αποτέλεσμα την αποφυγή του ενδεχομένου να ασκείται κατά του αμετακλήτως καταδικασθέντος σε ένα κράτος μέλος νέα ποινική δίωξη, για τα ίδια περιστατικά, σε άλλο κράτος μέλος. Η εν λόγω αρχή δεν εμποδίζει τον παθόντα ή οποιονδήποτε άλλον από όσους ζημιώθηκαν από τη συμπεριφορά του κατηγορουμένου να ασκήσει αγωγή αποζημίωσης ή να εμμένει στην εκδίκαση της ήδη ασκηθείσας αγωγής» (Βλ. ΔΕΚ, υποθέσεις C-385/01 και C-187/01, Brügge and Gözütok κ. Επιτροπής, Συλλ. Νομ. 2003, σελ. I-1345, σκ. 47)

Στο ελληνικό ποινικό δίκαιο η αρχή *ne bis in idem* εκφράζεται στο άρθρο 57 παρ. 1 ΚΠΔ για το δεδικασμένο, βάσει του οποίου «1. Αν κάποιος έχει καταδικασθεί αμετάκλητα ή αθωωθεί ή έχει πάψει ποινική δίωξη εναντίον του, δεν μπορεί να σκηθεί και πάλι εις βάρος του δίωξη για την ίδια πράξη, ακόμη και αν δοθεί σ' αυτή διαφορετικός χαρακτηρισμός». Πέραν όμως των περιπτώσεων επέλευσης δεδικασμένου, η νομολογία εφαρμόζοντας αναλογικά τις διατάξεις του άρθρου 57 ΚΠΔ επεξέτεινε την εφαρμογή της ως άνω αρχής και στην περίπτωση της εκκρεμοδικίας. Έτσι, όταν έχει ασκηθεί ποινική δίωξη για ορισμένο έγκλημα και ακολουθήσει άσκηση για το ίδιο νέας ποινικής δίωξης και καθώς ο ΚΠΔ δεν περιέχει

ρητή ρύθμιση για την εντεύθεν εκκρεμοδικία - με την έννοια της ύπαρξης δύο ποινικών διώξεων, των οποίων το περιεχόμενο συμπίπτει στα ουσιώδη αντικειμενικά στοιχεία και στα πραγματικά περιστατικά κατά τόπο και χρόνο, καθώς και το πρόσωπο του αυτουργού - και την τύχη της δεύτερης ποινικής δίωξης, το άρθρο 57 παρ. 3 ΚΠΔ για το δεδουλευμένο εφαρμόζεται αναλογικά ώστε, αν η προηγηθείσα ποινική δίωξη έχει κριθεί *οριστικά*, όχι όμως και αμετάκλητα, η μη περατωθείσα να κηρύσσεται απαράδεκτη. Σε αντίθετη περίπτωση ιδρύεται με την εκδίκαση και της δεύτερης κατηγορίας ο αναιρετικός λόγος της υπέρβασης εξουσίας με την αρνητική του μορφή. Συνεπώς, η εκκρεμοδικία που δημιουργείται από την κίνηση της ποινικής δίωξης για ένα έγκλημα, συνεπάγεται την απαγόρευση κίνησης νέας ποινικής δίωξης για το ίδιο έγκλημα. Κατά συνέπεια αν για το ίδιο έγκλημα κινήθηκαν εναντίον του ίδιου προσώπου δύο ποινικές δίωξεις, έστω και με διαφορετικό νομικό χαρακτηρισμό, η μεταγενέστερη από αυτές κηρύσσεται απαράδεκτη, λόγω της υπάρχουσας εκκρεμοδικίας, η οποία εμποδίζει τη νέα ποινική δίωξη, που αναλώθηκε με την αρχική άσκησή της. Με τον όρο μεταγενέστερη δε νοείται μόνο η δεύτερη χρονικά ασκηθείσα ποινική δίωξη αλλά και η ποινική δίωξη που έπεται διαδικαστικά (Βλ. ΑΠ 628/2000, ΑΠ 767/2001, ΑΠ 975/2001, ΑΠ 821/2003, ΑΠ 269/2005, ΑΠ 1291/2008).

Η αρχή *ne bis in idem* βρίσκει έδαφος εφαρμογής και στο πλαίσιο των διοικητικού δικαίου, στην τήρηση των διοικητικών διαδικασιών. Ειδικότερα, σύμφωνα με το άρθρο 70 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας «*1. Είναι απαράδεκτη η άσκηση δεύτερης προσφυγής από τον ίδιο προσφεύγοντα κατά της αυτής πράξης η παράλειψης.*», ενώ κατά το άρθρο 76 παρ. 1 του ίδιου Κώδικα είναι απαράδεκτη η άσκηση δεύτερης αγωγής, με το αυτό αντικείμενο, από τον ίδιο ενάγοντα. Εξάλλου κατά το άρθρο 85 παρ. 1 του αυτού Κώδικα «*1. Με την επιφύλαξη όσων ορίζονται στην παρ. 2 του άρθρου 102, δεν επιτρέπεται να ασκηθεί, από το αυτό πρόσωπο, για δεύτερη φορά το ίδιο ένδικο μέσο κατά της αυτής απόφασης, ως προς το ίδιο ή άλλο κεφάλαιο*». Όπως και υπό το πρίσμα του ποινικού δικαίου, έτσι και στο πλαίσιο του διοικητικού δικαίου, ως δικαιολογητικές βάσεις των ανωτέρω ρυθμίσεων προβάλλονται η οικονομία της δίκης, ο κίνδυνος έκδοσης αντιφατικών αποφάσεων, η ασφάλεια δικαίου, η λειτουργικότητα των δικαστηρίων, η διασφάλιση της κοινωνικής ειρήνης και η παροχή αποτελεσματικής έννομης προστασίας στον ιδιώτη.

Το ΣτΕ σχετικά με αίτηση ακύρωσης απόφασης συνταγματικά κατοχυρωμένης Ανεξάρτητης Διοικητικής Αρχής, εξετάζει επί της ουσίας ισχυρισμό του προσφεύγοντος περί παραβίασης της αρχής *ne bis in idem* λόγω ταύτισης δυο καταλογισθείσων σε αυτόν παραβάσεων (456/2007). Συνάγεται δε εκ τούτου ότι η εν λόγω αρχή τυγχάνει εφαρμοστέα και στο πλαίσιο των διοικητικών διαφορών.

Οι αποφάσεις, που εκδίδει η Επιτροπή Ανταγωνισμού, συνιστούν εκτελεστές ατομικές διοικητικές πράξεις διαπλαστικές σχέσεων ιδιωτικού δικαίου. Οι εν λόγω διοικητικές πράξεις έχουν θετικό αναγνωριστικό χαρακτήρα ως προς τη διαπίστωση της παράβασης, καθώς βάσει του άρθρου 3 Ν. 703/1977 «*Οι κατά την παράγραφο 1 του άρθρου 1 συμφωνίες, αποφάσεις και περιπτώσεις εναρμονισμένης πρακτικής και η κατ' άρθρο 2 καταχρηστική εκμετάλλευση δεσπόζουσας θέσης απαγορεύονται, χωρίς προς*

τούτο να είναι απαραίτητη η προηγούμενη έκδοση σχετικής απόφασης». Η διαπίστωση, όμως, της παράβασης δε συνιστά το «σκοπό» της έκδοσης της διοικητικής πράξης, αφού εξάλλου βάσει του προαναφερόμενου άρθρου, δεν απαιτείται η έκδοση οποιασδήποτε πράξης προκειμένου να καταφάσκει η αντίθεση συγκεκριμένων πρακτικών ή συμφωνιών στις εκεί αναφερόμενες διατάξεις, αλλά προϋπόθεση έκδοσης της ατομικής διοικητικής πράξης επιβολής των προβλεπόμενων στο άρθρο 9 Ν. 703/1977 κυρώσεων. Συνεπώς, οι αποφάσεις της Επιτροπής Ανταγωνισμού στο βαθμό που επιβάλλουν τις προβλεπόμενες στο άρθρο 9 Ν. 703/1977 διοικητικές κυρώσεις/ διοικητικά μέτρα, συνιστούν επαχθείς διοικητικές πράξεις, που δημιουργούν υποχρεώσεις στο διοικούμενο στον οποίο απευθύνονται, έχουν συνεπώς ως προς τούτο συστατικό/ διαπλαστικό χαρακτήρα.

Οι αποφάσεις της Επιτροπής Ανταγωνισμού ως ατομικές διοικητικές πράξεις δε δημιουργούν δεδικασμένο. Λόγω του τεκμηρίου νομιμότητας, που απολαμβάνουν, και της φύσης τους ως άμεσα εκτελεστών διοικητικών πράξεων παράγουν από την έκδοσή τους αποτελέσματα κατ' αρχήν έναντι των επιχειρήσεων κατά των οποίων εκδόθηκαν (καταγγελλόμενες εταιρείες ή εταιρείες εμπλεκόμενες στην παράβαση). Εφόσον δεν προσβληθούν εμπροθέσμως βάσει των προβλεπόμενων στο άρθρο 14 Ν. 703/1977 μέσω της άσκησης προσφυγής και αίτησης αναστολής εκτέλεσης, αναπτύσσουν ενέργεια τυπικού δεδικασμένου, με την έννοια ότι παρελθούσης άπρακτης της προθεσμίας προσφυγής καθίστανται οριστικές βάσει των προβλεπόμενων στο άρθρο 18 Ν. 703/1977, οι διοικούμενοι δε οφείλουν να συμμορφωθούν με τις επιταγές αυτών. Ενέργεια ουσιαστικού δεδικασμένου με την έννοια της μη δυνατότητας επανεξέτασης των συγκεκριμένων περιστατικών από την Επιτροπή Ανταγωνισμού αναπτύσσουν μόνο οι αποφάσεις αυτής, με τις οποίες διαπιστώνεται η ύπαρξη παράβασης, καθώς ουδεμία διάταξη του Ν. 703/1977 δεν προβλέπει τη δυνατότητα ανάκλησης απόφασης της Επιτροπής Ανταγωνισμού, με την οποία διαπιστώνεται παράβαση. Οι αποφάσεις της Επιτροπής Ανταγωνισμού, που δε διαπιστώνουν την ύπαρξη παράβασης, δεν αναπτύσσουν ενέργεια ουσιαστικού δεδικασμένου, καθώς δύνανται να ανακληθούν. Ως προς τους τρίτους οι αποφάσεις της Επιτροπής Ανταγωνισμού αναπτύσσουν τριτενέργεια, συνιστούν δηλ. διοικητικές πράξεις με τριτενέργεια. Σύμφωνα με το άρθρο 18 παρ. 1 εδάφιο α Ν. 703/1977 οι αποφάσεις της Επιτροπής Ανταγωνισμού, αν δεν ασκηθεί κατά αυτών εμπροθέσμως προσφυγή, ελέγχονται από τα δικαστήρια ως προς το κύρος τους μόνο παρεμπιπτόντως, καθώς έχουν πλέον καταστεί οριστικές. Ως προς τα νομικά ζητήματα, επί των οποίων αποφαινόνται, δεν αναπτύσσουν ουδεμία ισχύ έναντι των δικαστηρίων, που θα κληθούν στο μέλλον να αντιμετωπίσουν τα επιλυθέντα από αυτή νομικά ζητήματα.

Από το φάκελο της υπόθεσης προκύπτει ότι οι ως άνω πρακτικές της ΟΛΠ Α.Ε., ως αποτέλεσμα των παραπάνω μετά της MSC συμβάσεων, αποτέλεσαν αντικείμενο και της από 28.5.2004 (αριθ. πρωτ. 2717) καταγγελίας των εταιριών ΣΑΡΛΗΣ ΚΟΝΤΕΙΝΕΡ ΣΕΡΒΙΣΕΣ ΑΕ (εφεξής ΣΑΡΛΗΣ Α.Ε) και ΣΑΡΛΗΣ & ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΕΠΕ (εφεξής ΣΑΡΛΗΣ & ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ)

κατά της ΟΛΠ Α.Ε. Σύμφωνα με την καταγγελία αυτή, η σύναψη των συμβάσεων μεταξύ MSC και ΟΛΠ, είχε ως αποτέλεσμα:

i) Την καταχρηστική εκμετάλλευση της δεσπόζουσας θέσης της ΟΛΠ, κατά παράβαση των άρθρων 2 ν. 703/77 και 82 ΣυνθΕΚ (ήδη 102 ΣΛΕΕ), η οποία συνοψίζεται στα κάτωθι πέντε στοιχεία: α) Στην επιβολή μη εύλογων όρων συναλλαγής στους χρήστες του ΣΕΜΠΟ όσον αφορά το κόστος των παρεχομένων υπηρεσιών, την ποιότητα και ταχύτητα διεκπεραίωσης αυτών, με αποτέλεσμα να υφίστανται ανεπανόρθωτη βλάβη. β) Στην εφαρμογή άνισων όρων για ισοδύναμες παροχές μεταξύ της εταιρίας MSC και όλων των υπόλοιπων χρηστών. γ) Στην άρνηση σύναψης ανάλογων συμβάσεων με τους λοιπούς χρήστες, οι οποίοι τίθενται σε μειονεκτική, σε σχέση με τον ανταγωνισμό, θέση. δ) Στον περιορισμό της διακίνησης των εμπορευματοκιβωτίων με αφετηρία ή προορισμό τον Πειραιά. ε) Στην παράλειψη της ΟΛΠ να ανταποκριθεί στην αναγκαιότητα για βελτίωση και εκσυγχρονισμό των εγκαταστάσεων του ΣΕΜΠΟ.

ii) Την απαγορευμένη κάθετη σύμπραξη μεταξύ ΟΛΠ και MSC, που επισύρει την σωρευτική εφαρμογή του άρθρου 1 παρ. 1 του ν. 703/77 καθώς και του άρθρου 81 ΣυνθΕΚ.

Η Επιτροπή Ανταγωνισμού επιλήφθηκε της άνω καταγγελίας και αφού εξέτασε τις αιτιάσεις των καταγγελλουσών εταιριών, εξέδωσε την 428/V/2009 απόφαση της με την οποία κατέληξε ότι, αν και η ΟΛΠ Α.Ε. κατέχει δεσπόζουσα θέση στην αγορά παροχής υπηρεσιών φορτοεκφόρτωσης και αποθήκευσης εγχώριου φορτίου, δεν καταχράται τη θέση της αυτή. Ωστόσο, διαπιστώθηκε παράβαση των άρθρων 1 Ν. 703/1977 και 81 ΣυνθΕΚ, συνιστάμενη στη σύναψη κάθετης συμφωνίας που εκ του αποτελέσματος περιορίζει τον ανταγωνισμό μέσω της εφαρμογής άνισων όρων επί ισοδύναμων παροχών έναντι των εμπορικώς συναλλασσομένων, με αποτέλεσμα να περιέρχονται αυτοί σε μειονεκτική, σε σχέση με τον ανταγωνισμό, θέση.

Από τα παραπάνω προκύπτουν τα ακόλουθα συμπεράσματα: α) Η Επιτροπή Ανταγωνισμού, με την 428/V/2009 απόφαση της, εξέτασε τις αιτιάσεις των εταιριών ΣΑΡΛΗΣ Α.Ε. και ΣΑΡΛΗΣ & ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ, οι οποίες είναι ταυτόσημες με τις αιτιάσεις των καταγγελλουσών εταιριών (Blue Container Line S.A. και Επιχειρήσεις ΔΗΑΛΜΑΡ Ε.Π.Ε) και κατέληξε ότι αν και η ΟΛΠ Α.Ε. κατέχει δεσπόζουσα θέση στην αγορά παροχής υπηρεσιών φορτοεκφόρτωσης και αποθήκευσης εγχώριου φορτίου δεν καταχράται τη θέση της αυτή. β) Η Επιτροπή Ανταγωνισμού εξέτασε τις πρακτικές της διακριτικής τιμολόγησης και της εφαρμογής άνισων όρων επί ισοδύναμων παροχών και κατέληξε ότι οι αναφερόμενες εκεί πρακτικές δε συνιστούν παράβαση των άρθρων 2 του ν. 703/1977, όπως ισχύει και 82 της ΣυνθΕΚ. γ) Η Επιτροπή Ανταγωνισμού διαπίστωσε παράβαση των άρθρων 1 του ν. 703/1977, όπως ισχύει και 81 της ΣυνθΕΚ, συνιστάμενη στη σύναψη κάθετης συμφωνίας που εκ του αποτελέσματος περιορίζει τον ανταγωνισμό μέσω της εφαρμογής άνισων όρων επί ισοδύναμων παροχών έναντι των εμπορικώς συναλλασσόμενων, με αποτέλεσμα να περιέρχονται αυτοί σε μειονεκτική θέση στον ανταγωνισμό. Σημειώνεται ότι οι

καταγγέλλουσες δεν επικαλούνται παράβαση των άρθρων 1 Ν. 703/1977 και 81 ΣυνθΕΚ. Επικαλούνται τους συγκεκριμένους συμβατικούς όρους, όπως αναφέρθηκαν ανωτέρω, μόνο προκειμένου να αποδείξουν την κατάχρηση της δεσπόζουσας θέσης της ΟΛΠ Α.Ε., όρους τους οποίους ωστόσο εξέτασε η Επιτροπή Ανταγωνισμού στο πλαίσιο των άρθρων 1 ν. 703/77 και 81 ΣυνθΕΚ. Ρητέον τέλος ότι κατά της άνω απόφασης άσκησαν προσφυγές [...]. Επιπλέον, προσφυγή κατά της απόφασης άσκησαν και [...]. Παρέμβαση δε υπέρ αυτών στο πλαίσιο της ως άνω προσφυγής τους, άσκησε [...]. Εξάλλου η ΟΛΠ Α.Ε. άσκησε αίτηση αναστολής της απόφασης η οποία με την 39/2009 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών έγινε εν μέρει δεκτή.

Όπως αναφέρθηκε, οι αιτιάσεις της υπό εξέταση καταγγελίας αφορούν το ίδιο πρόσωπο (ΟΛΠ ΑΕ) και συγκροτούνται από τα ίδια πραγματικά περιστατικά, δηλαδή από τα ίδια κατά τον τόπο και χρόνο τέλεσης ιστορικά γεγονότα, από τα οποία απαρτίζεται κατά τα ουσιώδη αντικειμενικά στοιχεία της και η καταγγελία των εταιριών ΣΑΡΛΗΣ Α.Ε και ΣΑΡΛΗΣ & ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ επί της οποίας εκδόθηκε η 428/Υ/2009 απόφαση της Επιτροπής. Εξάλλου, η με αριθμ. 428/Υ/2009 απόφαση της Επιτροπής Ανταγωνισμού προσβλήθηκε τόσο από τις άμεσα εμπλεκόμενες στην έκδοση αυτής επιχειρήσεις όσο και από τις καταγγέλλουσες. Συνεπώς, η εν λόγω απόφαση δεν έχει καταστεί οριστική κατά κανένα τμήμα αυτής, καθώς οι αναλυτικά αναφερόμενες ανωτέρω προσφυγές πλήττουν το σύνολο αυτής, συνεπώς δεν πληρούται η προϋπόθεση της ύπαρξης μη δεκτικής προσφυγής απόφασης. Η σύμπτωση όμως της πραγματικής και νομικής αιτίας της υπό εξέταση καταγγελίας και, της καταγγελίας των εταιριών ΣΑΡΛΗΣ Α.Ε. και ΣΑΡΛΗΣ & ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ επί της οποίας η με αριθμ. 428/Υ/2009 απόφαση της Ε.Α., η ύπαρξη εκκρεμοδικίας ως συνέπεια των ασκηθέντων ενδίκων μέσων κατ' αυτής και από τις καταγγέλλουσες - οι οποίες κατά αυτό τον τρόπο αναγνωρίζουν την ανάπτυξη τριτενέργειας από την προσβληθείσα απόφαση έναντί τους -, ο άμεσος και προφανής κίνδυνος έκδοσης αντιφατικών αποφάσεων, καθώς και λόγοι που συνδέονται τόσο με τη χρηστή διοίκηση όσο και λόγοι σκοπιμότητας (ενασχόληση με την ίδια κατ' ουσίαν υπόθεση, διάθεση προσωπικού, χώρων και χρημάτων προς εκδίκαση της ίδιας κατ' ουσίαν υπόθεσης, κλπ) συνεπάγονται την εφαρμογή εν προκειμένω της αρχής *ne bis in idem*, υπό την έννοια της αποφυγής διπλής δίωξης, όπως αυτή αναπτύχθηκε νομολογιακά και στο πλαίσιο του ποινικού δικαίου στις περιπτώσεις εκκρεμοδικίας. Συνεπώς, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, μετά την έκδοση της άνω αποφάσεως της Επιτροπής Ανταγωνισμού, δεν είναι δυνατόν να κινηθεί νέα διαδικασία κατά της αυτής επιχειρήσεως για τους ίδιους λόγους καθότι στο μέτρο που η απόφαση διαπιστώνει τη μη ύπαρξη παραβάσεως, τυχόν νέα διαδικασία προϋποθέτει, ως κατωτέρω, την επίκληση νέων στοιχείων, στο μέτρο δε που η απόφαση αναγνωρίζει την ύπαρξη παραβάσεως, νέα διαδικασία θα αντιβαίνει στην αρχή του *ne bis in idem*.

Σύμφωνα με το άρθρο 13 ν. 703/1977 1977 περί ανάκλησης αποφάσεων της Επιτροπής Ανταγωνισμού, η Επιτροπή Ανταγωνισμού δύναται να ανακαλέσει την απόφασή της περί μη διαπίστωσης παράβασης του άρθρου 2 Ν. 703/1977 «αν από

αυτεπάγγελτη έρευνα, καταγγελία ή άλλο τρόπο περιέλθουν εις γνώση της στοιχεία, τα οποία δεν είχαν τεθεί υπόψη της ή προέκυψαν σε χρόνο μεταγενέστερο της έκδοσης της απόφασης και τα οποία αποδεικνύουν παράβαση των ανωτέρω αναφερομένων άρθρων». Από το ανωτέρω συνάγεται ότι τυχόν νέα διαδικασία διερεύνησης προϋποθέτει την επίκληση νέων στοιχείων, διαφορετικών από εκείνα τα οποία ελήφθησαν υπ' όψη και στα οποία στηρίχθηκε η με αριθμ. 428/V/2009 απόφαση.

Η υπό εξέταση καταγγελία, κατατεθείσα πριν την έκδοση της εν λόγω απόφασης της Επιτροπής Ανταγωνισμού, δεν μπορεί να θεωρηθεί ως περιέχουσα στοιχεία που προσκομίστηκαν μεταγενέστερα στην Επιτροπή Ανταγωνισμού. Εξάλλου η σύγκριση των στοιχείων της καταγγελίας των εταιριών ΣΑΡΛΗΣ Α.Ε. και ΣΑΡΛΗΣ & ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ και των προσκομισθέντων από τις καταγγέλλουσες στοιχείων καταδεικνύει την ομοιότητα των εν λόγω στοιχείων σε βαθμό που δεν επιτρέπει οποιαδήποτε εκτίμηση περί ύπαρξης νέων στοιχείων.

Συνεπώς δυνατότητα ανάκλησης της με αριθμ. 428/V/2009 απόφασης βάσει της υπό εξέταση καταγγελίας δεν υφίσταται.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Διαπιστώνεται ότι η με αρ. πρωτ. 6682/22.12.2004 καταγγελία των εταιριών «Blue Container Line S.A.» και επιχειρήσεις ΔΗΛΑΜΑΡ Ε.Π.Ε.» κατά την ΟΛΠ ΑΕ, στερείται αντικειμένου μετά την έκδοση της με αριθμ. 428/V/2009 απόφασης της Επιτροπής Ανταγωνισμού με την οποία οι καταγγελλόμενες με αυτή πρακτικές και αιτιάσεις κατά της ΟΛΠ ΑΕ κρίθηκαν στο πλαίσιο της όμοιας κατά της ΟΛΠ Α.Ε. καταγγελίας των εταιριών «ΣΑΡΛΗΣ ΚΟΝΤΕΙΝΕΡ ΣΕΡΒΙΣΕΣ ΑΕ» και «ΣΑΡΛΗΣ & ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΕΠΕ», η οποία απόφαση καλύπτει όλους τους χρήστες Λιμενικών υπηρεσιών προς εμπορευματικό φορτίο σε Ε/Κ της ΟΛΠ ΑΕ.

Η απόφαση εκδόθηκε την **4^η Μαΐου 2010**.

**ΠΡΟΣ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ
ΣΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ**

Η απόφαση να δημοσιευθεί στην Εφημερίδα της Κυβέρνησης, σύμφωνα με το άρθρο 26 παρ. 6 του Κανονισμού Λειτουργίας και Διαχείρισης της Επιτροπής Ανταγωνισμού (ΦΕΚ Β' 1890/29.12.2006).

Ο Πρόεδρος

Δημήτριος Κυριτσάκης

Ο Συντάκτης της Απόφασης

Ανδρέας Μαρκάκης

Η Γραμματέας

Παρασκευή Ζαχαριά